

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Lvdovici De Ponte, Societatis Iesv, Meditationvm De Praecipvis Fidei Nostrae Mysteriis

Vitae Ac Passionis D. N. Iesv Christi; B.V. Mariae, & aliquorum Sanctorum

Qvae Mysteria Complectitur Incarnationis & Infantiae Iesv Christi Domini
Nostri, vsque ad eius Baptismum

Puente, Luis de la

Coloniae, 1613

Med. 8. De vltimo B. Virginis ad Angelum responso.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54647](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54647)

fuiſti, plures habebis proles; quàm foecunda alia quæcunq; Agar. **SECUNDVM** eſt, Quod vt B. Virgo Domina noſtra, Spiritus S. virtute concipere potuit ac parere vnicum filium, qui centum millibus alijs præferri potuit; ita qui *g* **Virginitatem** Deo vouerunt ac ſeruant, ſpirituales concipient filios, qui carnales omnes longo interuallo excedant; Deo illis reddete, quod promiſit per Iſaiam, vt *Parte I. Medit. 20. dictum eſt.*

2.

g Matt. 19.

12.

*Iſai. 56. 4.**etc.*

MEDITATIO VIII.

DE VLTIMA VIRGINIS
ad Angelum reſponſione, qua illius
Legationi conſenſit.

PUNCTVM I.

VDITA integrâ Angeli Legatione, reſpondit Virgo ſanctiſſima: *Ecce ancilla Domini, fiat mihi ſecundum verbum tuû.* Perpende hic, quanto deſiderio, reſponſum hoc Angelus exſpectarit! nec Angeluſtantum, ſed ſponſus ipſe Spiritus S. qui ad cor Virginis illud Cantorum canens: *a* **Sonet** *vox tua in auribus meis: vox enim tua dulcis:* eidem verba, quæ reſponderet, inſpirabat: ipſa verò inſignes aliquas virtutes exercens, vltimam diſpoſitioni manum impoſuit, qua digna redderetur, quæ Dei mater eſſet.

a Can. 2. 14.*II. Part. Medit.*

G

PRI-

I. PRIMA virtus fuit, magna *fides*, qua verbis Angeli credidit, quod virgo manens, mater esse posset: altissimè de omnipotentia Dei sentiens.

II. SECUNDA fuit, profunda *animi demissio*, qua inter tot excellentes, quæ simul sibi offerebantur, dignitates, DOMINI ANCILLAM se esse professa est; ac proinde indignam, quæ mater esset eiusdem. quapropter, quod in se erat, in ultimo, qui ancillis debetur, loco se collocavit.

III. TERTIA fuit, insignis OBEDIENTIA, sui que in manus Dei resignatio, dum ad exequendum, quæ Angelus dixerat, & quidquid Deus amplius iubere vellet, se promptam exhibuit. O virgo sapientissima, à quo didicisti tam exactè coniungere, quæ tam remotè à se inuicem distant? Si Dei matrem futuram tu credis; quomodo eius te ancillam profiteris? & si ancillam iudicas; quomodo te offers ut sis Dei mater? Quid habet quod agat mater cum ancilla; & quomodo in vno sese compatiuntur tantæ humilitatis fides, cum fide tantæ excellentiæ? & tam profunda humilitas cum tam excellenti celsitudine? O diuinæ sapientiæ altitudo! O eius omnipotentæ miracula! Tua sunt hæc stupenda Domine: & tu verè nosti, & potens es, matrem & virginem coniungere; ancillam & matrem, humilitatem & magnanimitatem: & horum omnium fidem cum humana intelligentia. O PATER cælestis, qui abscondisti hæc mysteria à sapientibus &

b Matt. II.
25.

ptu-

prudentibus, & reuelasti ea paruulis; & propterea c vbi est humilitas, ibi & tua est sapientia. Doce me demissè locum infimum eligere in terra; & magnanimiter altissimum in cælo, vt nihilum, quod ex me habeo, cum maximo, quod gratiâ tuâ esse possum, feliciter coniungam.

c PRON. II. 2.

PUNCTVM II.

Quoniam mysterijs multis hac B. Virginis verba sunt pragnantia, expedit, singula seorsum meditari, spiritum in eis contentam, in commodum nostrum perpendendo.

E C C E.

FAMILIARIS hæc vox est Scripturæ, cum magnum quid, & magna consideratione dignum vult indicare. Eâ vsus est Angelus hic initio Legationis suæ, cum dixit: *Ecce concipies*, eadem voluit beata Virgo vti, cum respondit: *Ecce ancilla Domini*. Nam, vt Angelus magnoperè optabat, Virginem sanctissimam diligenter secum perpendere grandia illa, quæ Dei nomine promittebat; ita Virgo ipsa magno tenebatur desiderio, vt Angelus, ipsius vilitatè expèderet, quam ipsa ex proprio in se agnoscebat; & simul tamen propensionem, Dei mandatis obtemperandi. Humiles enim, cum dona, quæ à Deo acceperunt, manifestari audiunt; vehemèter cupiunt, miserias; quas ex seipsis habent, alijs innotescere: ne dona illa, proprijs ipsorum meritis, sed diuinæ

G 2

largi-

largitati, ea donanti, tribuantur: cui summo-
perè cupiunt se gratos exhibere; ac propterea
etiam promptos & obedientes.

ANCILLA DOMINI.

Grāde quid
est, Dei esse
seruum.

a Rom. 8. 15
Gal. 4. 7. 31.

HOC verbo antiquam de se opinionem, hoc
est à tempore quo vti ratione cœpit, conce-
ptam, clarè manifestauit, & quamuis Serui &
Mancipij nomen, qua parte diuinum seruiti-
um ex a spiritu timoris & quasi coactum designat,
in Scriptura reprehēditur; quando tamen ser-
uitus amoris coniungitur, nomen est honorifi-
cum: quia seruus non suus est, sed Domini sui;
nec libertatem habet, quæ velit faciendi; sed
quod iubet Dominus, cui non ob salarium aut
mercedem inseruit; sed, quia ad id tenetur, non
sibi sed Domino suo laborat: nec soli ipsimet
Domino, sed omnibus, qui in familia & domo
sunt, seruit: & in ea infimum tenet locum: et
quæ ad suū vsum, quicquid deterius & ab alijs
reiectum est, datur. Hæc omnia B. Virgo de se
sentiebat, cum se *Domini ancillam* nominauit.

I. PRIMVM enim non se suam esse reputabat;
sed Dei Domini sui, vt ipsius possessionem: tum
quod ab ipso creata esset; tum quod se ipsam
totam perpetuo eius seruitio omninò manci-
passet; verba illa in corde suo conferens, quæ
de iusto refert Isaias b *Iste dicit: Domini ego
sum: idq̄, manu propria scribet, & subscribet,*
quod Domini sit. Nam vt fidelis seruus nun-
quam fugit à Domino suo, aut se illi subtra-
hit, aut alteri alicui simul seruire vult, cum

c nemo

nemo possit duobus Dominis seruire simul. Ita c Mat. 6. 24
 B. Virgo nec ad momentum se à Dei seruitio
 separauit; aut alteri alicui, præterquam ipsi
 Deo seruiuit. Perfectissimè illud implens: d
Dominum Deum tuum adorabis, & illi SOLI d Deut. 6. 13
 seruias. In omnibus DE IN DE rebus, non
 quod ipsa volebat; sed, quod iubebat Deus, ex-
 equebatur: quia voluntatem propriam non
 habebat, neque carnis libertatem: ideoq; vo-
 luntati Dei affixa ita erat, vt nec ab ea discedē-
 di libertatē habere videretur: sed potius glo-
 riaretur: se ita *ancillam esse, vt eius oculi in c Psal. 122. 2.*
manibus essent Domini sui, attendens quid sibi
 faciendum insinuaretur: vt ad eius nutum mo-
 ueri se sineret. PRAETEREA, non ob stipen-
 dium seu mercedem Deo seruebat, aut in præ-
 mium aliquod præcipuè respiciebat: sed tan-
 quam ancilla, ad omnia se teneri existimabat:
 gaudens, si quid Domino suo gratum efficere
 posset. Quare fixam valde sententiam illam,
 quam postea Christus ipse docuit, cordi suo
 habuit: *f cùm feceritis omnia, qua precepta f Luc. 17. 10*
sunt vobis, dicite: serui inutiles sumus: quod de-
bebamus facere fecimus.

HINC & illud oriebatur: quidquid per-
 ficeret aut laboraret, non sibi, sed Domino
 suo perfectum voluisse. Etsi enim meritum
 præmiumque ipsi remaneret; id tamen totum
 in Dei gloriam, non suam dirigebat; illud
 dicens Canticorum: *g In portis nostris omnia g Can. 7. 13.*
poma: noua & vetera, dilecte mi, seruauit tibi.
 Omnia, inquit, vitæ meæ opera, tam præsentis,
 quam

quàm præteritæ, volo palato tuo grata esse, ad gloriam tuam referri: quia nec viuere nec mori volo mihi, sed tibi, cuius me totam esse libenter agnosco.

V. TANDEM B. Virgo non solum *Domini ancillam* se agnoscebat, ut ipsimet tantum seruiret; sed omnibus eius domesticis & familiaribus. Nam & cum esset in templo, parentum; & cum esset apud sponsum suum Ioseph, illius seruitio multo promptius attendebat, quam Abigail cum diceret Dauidi: *Ecce famula tua, sit in ancillam, ut lauet pedes seruatorum Domini mei.* Quo humilitatis spiritu infimum semper in domo Dei locum elegit, & quod in mundo vilissimum & abiectissimum erat, ut postea apparebit.

h 1. Reg. 25.
41.

i Isai. 44. 1.
Zach. 3. 8.
k Ps. 115. 16.

HÆC omnia animi sensa habuisse B. Virginem credere licet, cum se *Ancillam Domini* appellauit. Quo nomine propterea multum gloriabatur, quod Deo valde gratum esse sciret, qui & Messiam ipsum filium suum in *Serui* nomine, quæ homo erat, appellauit. imò implemet (ut k Prophetæ referunt) eodẽ titulo gaudebat. Quod si B. Virginis deuotio curæ est, eadem appellatione & spiritu, qui in prædictis omnibus latet, exultare debeo, dicens cum Dauide: *O Domine, ego seruus tuus, ego seruus tuus, & filius ancilla tua: Dirupisti vincula mea, tibi sacrificabo hostiam laudis, & nomen Domini inuocabo.* O Deus animæ meæ, gloriam mihi reputo, quod seruus sim tuus: quia me creasti; & iterum seruus sim: quia me redemisti.

Filius

Filius sum ancillæ tuæ, quia hæreditate habeo, quod seruus sim: sed nominatim ancillæ tuæ Virginis sanctissimæ matris tuæ filium me profiteor; cuius meritis supplex oro, ut peccatorum meorum, appetitionumque catenas dirumpas: quò à pessima hac seruitute expeditus, tibi in spiritus libertate deseruiam; laudemque, ac sanctum tuum nomen glorificem in æternum. Amen.

FIAT MIHI.

NON vacat mysterio, quod beata Virgo non responderit Angelo: Ego faciam, aut accepto, quod mihi dicis: sed via fit verbo FIAT, quo Deus ipse, dum crearet mundum, est usus, dicens *1 Fiat lux &c.* Intelligebat *1 Gen. 1. 3.* enim Beata Virgo, Incarnationem, esse omnipotentia Dei opus, sicut fuit ipsa mundi creatio: ideoque vno FIAT omnipotentia eius esse perficiendam: nullo ipsius merito rem adeò gloriosam exigente: quamvis, dum dixit FIAT, simul, ut fieret, acquieverit. atque si distinctius dixisset: licet consensus meus, utpotè Dei ancillæ, necessarius non sit: quia potest ipse liberè de me disponere: neque ego digna eram, cui talis gratia fieret: quia tamen ipse Deus ita vult: FIAT. Mihi enim nihil gratius esse potest, quàm quod ipsum velle intelligo. Ex quo perspicitur excellentissima B. Virginis obedientia, resignatioque in sui

nihili cognitione fundata: quæ se obtulit præptissimam, nulla Dei illi verbo, FIAT, opposita resistentia: sicut nec insensibiles creaturæ, nec quod nihil est resistunt, cum Deus dicit: FIAT.

SED, quò huius consensus præstantia clariùs appareat, expendendum est: B. Virginem non tantùm in magnifica illa Angeli promissa, mentis oculos coniecisse; sed simul in gravissimos labores, quos promissus filius erat perpeffurus; quosque ex Scripturis sacris ipsa didicerat; & quorum esset magnam partem subitura. Quare ita matris tanti filij dignitatem acceptavit, ut eius quoque onus gravissimum amplecteretur. Ac propterea etiam se Domini ancillam nominavit, cui non ut Domina ministraretur; sed ipsa potiùs, ut ancilla, ministraret, ac pateretur. GRATIA tibi sanctissima Virgo, quòd ita generosè, & tantæ cordis magnanimitate offeras te ipsam. Laudent propterea te Angeli cæli, iusti huius terræ, & ij qui in Lybno tuum istum consensum expectabant: qui omnes eius sunt participes effecti. Ora, quæso, filium tuum, eam ut mihi resignationem concedat, ne vili ipsius mandato resistam: aut laborem ab ipso impositum refugiam: sed ad omnia, quæ ipsius sunt voluntatis, verbum illud *Fiat* vsurpem.

m. 1. Reg. 3.
18.

& illud: *in Dominus est: quod bonum est
in oculis suis, id faciat mihi
seruo suo.*

SECUNDVM VERBUM

tuum.

NEQVE istud mysterio caret: quòd B. Virgo non dixerit; FIAT in me, quod Deus mandat, aut vult; sed FIAT mihi *secundum verbum tuum*: sic enim fidei & obedientiæ suæ perfectionem magis ostendit. Fides enim perfecta æquè, quod per alios reuelat Deus, credit, atq; quod per seipsum; & perfecta obedientia æquè obedit Dei ministris, cùm aliquid iubent, atque Deo, cùm iubet per se. Nam n *qui vos audit*, inquit ipse Christus, *me audit*. Licet tamen eandem Virg. nem etiam inspicere, quasi se supra seipsam in hoc momento, etiam supra Angelos, & quicquid creatum est, eleuasset; & responsionem suam non tam ad Angelum ipsum, cum quò loquebatur; quàm ad ipsum Deum, legationis auctorem, direxisset. Atque si expressè sic locuta esset: Pater æterne, *Ecce ancilla Domini; fiat mihi secundum verbum tuum*: non solum iuxta verbum, quod mihi Angelus proponit: sed iuxta Verbi, quod tu in æternitate tua intra te ipsum loqueris, desiderium: quòd, cùm tuus sit filius, meus etiã esse cupit: quod, quia ipse vult, fiat mihi, vt ipse iubet. Ad huius verò Virginis imitationem, dicam & ego sæpius Deo, eodem quò illa sensu: *Ecce seruus Domini, fiat mihi secundum verbum tuum*: paratus sum enim opere exequi, quicquid diuino tuo verbo mihi præscripseris.

nLuc. 10. 16.

NTE

PUNCTVM. III.

I. **A**VDITA Virginis responsione, discessit ab ea Angelus. Perpendendum hic primum est: quàm iucundus hilarisque ille fuerit, tali Virginis accepto responso: eius prudentiæ, excelsæque virtutis admiratione, affectus gaudio ingenti; exultabat, quòd tantam sibi à Deo legationem commissam, tam feliciter expediuisset. Hæc enim duo summæ consolationi sunt Angelis & iustis: neque vlla alia animi oblectatio conferri potest cum ea, quæ ex diuinæ voluntatis executione proficitur; & ex eo, quòd alios videamus eandem a *Psal. 29. 6.* auidè amplecti: a *uita* enim, ait Dauid, *in voluntate eius.*

II. **C**ONSIDERANDVM deinde: Angelum nec ad momentum, post acceptum Virginis responsum, moras traxisse; sed cælum mox repetiuisse. Ex quo discemus: quemadmodum Angeli, expedito commissio sibi à Deo ministerio in terra, statim in cælum, tanquam in centrum suum remeant; ita nos, Religiosos præcipuè, decere, cum nostrum erga proximos ministerium expediuerimus, non diutius inter illos morari; sed statim ad nostrum O-ratorium, quod cælum nostrum est, nos recipere: vt cum Deo ibi quiescamus. ET vt modo nostro cogitare licet, Angelum, cum cælum ingressus est, non solum suæ legationis rationem Deo reddidisse; sed promptum etiam ac

paracum

paratum se ad iterum exeundum, & quicquid iniungeretur, exequendum, obtulisse: ita merito nos facturos, si iis expletis, ad quæ obligamur, Deo nos promptos exhibeamus, ad exequendum, quod nobis vlteriùs iniungere, & imponere dignabitur, iuxta illud quod ipse Deus dixit sancto Iob: *b Nunquid mittes fulgura, & ibunt; & reuertentia dicent tibi, adsumus?* OREX æternæ, & omnipotens, fac me vt vnum ex his fulguribus cœlestibus, luce tua splendentem, amoris tui igne incensum, & ad obediendum diuinæ tuæ voluntati expeditum, vt grato animo, post executionem, tibi gratias agam.

b Iob. 38. 35

LICEBIT demùm, piè meditari, eundem S. Angelum Gabrielem, ex legatione sua reuertentem, sociis suis humilitatem, sapientiã, sanctitatem Virginis sanctissimæ prædicasse, magna omnium congratulatione, quòd talis tamque Deo grata virgo esset in terra, atque sunt ipsius cœli incolæ. Proprium est enim Sanctorum, cum alios vident in amore & feruenti Dei seruitiò supplere quod ipsis deest, exultare; quia gloriam & honorem ab omnibus ei tribui exoptant, in secula seculorum,

Amen.

—§—

IV.

MEDI-